

hendada, siis saaksin sest ehk enam kasi fui sõnnifust. „Eest niisugune raba-muda mõub palju kauemine põllule rannikuks fui sõnnik, mis iga aasta uut peale tahab; aga kus pakfust muda ja kõntsa mullapõrmuga segataks, seal wõib wälli mitu aastat sõnnikuta ehk piukese sõnniku abiga häääd wilja landa, iseäranis liiwased kohad.” — „Jüri, armas Jüri!” hüüdis naine, „mõtle ommete-gi, mis sa teed! Ega sul mõisniku wara ja walda ei ole, misga muda ja muud tühja põllule wõid wedada. Kü-larahuwas naerab juba muidugi sinu isewärki majapida- mist, mis naad siis saaksid ütlema, fui ja muda hakafsid wedama?..” Mis naad suuremat wõiwad teha, fui et müsse ehk kartuhwlide asemel Mud a Jüri nimel pane-wad,” kostis Jüri. „Raergu, kes tahab, mina rahwa naerust ei hooli, waid lähän tasailluseste sam sammul ommal teel edasi.”

„Juba teisel nădalal kündis sulane östetud ärga-dega wäljal, senni fui Jüri ise päilise abiga hommikust õhtuni muda põllule wedas. Kaunis osa maad, mis od-rade alla pidi saama, oli kõntsa ja mudaga, hunnik hun-niku kõrwas ülekatetud, ja fui iljemine odrad said ma-hatehtud, tõusis oras fui tihedam hari, et kõigewan-e mad Soofüla mehed veel mõisagi wäljal fenamat orast ei olnud näinud. „Ei se lugu wõi õigel kombel sündida,” räägiti kõrtsis — „Jüril on wist mõni sala-tont ehk frat, kes wõbera põldudelt õnne tema põllule fannab.”

Nii pikalt fui aeg festis wedas Jüri, fui sõnnik wällja oli wiidud, muda rusiwäljale senna sohtade pea-

le, kuhu sõnnik ei olnud ulatanud. Heinasaak oli sel suwel wäga kasin, aga seda rohkem lootust põldude an-de peale, mis iwi ja põhku rikast töötasid; förs seisis fui püssitoog, pääd pikad ja jämedad förtre otjas. Ja Kumal lastis lootust töeks minna. Sügise, kus kõik suvised põllu-anded aita ja küünili kolu olid pandud, nä-gi Jüri aru tehed, fui aastased majatartwitused, tulewa seemne osa ja natuke wanaks waraks pandud maha ar-was, et igast wilja sugust mõne waka wõis turule mü-wia. Nõnda fui minewal aastal andsid mesipuud, leh-mad, sekarja sigidus ja õue aiawili omalt kohalt raha sissetulemist; ja fui Lii-su seda kaunist rahakogu nähes meeles tuletas, kuda tänavu suuremat kulu ei olnud fui ärgade eest, ja mis sulane ja päilised palgaks saanud: läks süda tal forraga rõemsamaks. Uga mis veel enam wäärt oli, edespidi ei seisnud ta fusagil enam tötkudes wasto, fui mees midagi uudist etewõtis. Soofüla me-hed ei naernud enam mõõdakäies ega kõrtsis Jüri ma-jatallitamist, ja mõni ehk hakas mõtlemas: „Oleksin ma fa nõnda teinud!” Suurema osa silmab olid wanast wõdetud kombiede kammitjas, et seda paremat ei taht-nud näha, ehk kül ninaga igapääw külge puutusi-wad.

„Jätk järgult föiki täielikult jutustates, kuda hoo-lelik petemees aast aastalt põldus ja heinamaid ram-musamaks fosutas ja se läbi enam kasi leidis, wiidaks mul wäga palju aega, sellsepäras tün veel üht ainust asja nimetan, enne kui mõne aasta ed o lähme. Esime-sel fewadel õue kõristates ja puid õuc umber istutates oli Jüri kõhe elajate ja inimeste wahele jelget wahet tei-